

BOOK REVIEW

Bărbulescu Iordan Gheorghe, *“European Union: Profound study and extension. Book I – From the European Communities to the European Union”*, Bucharest, Trei Publishing House, 2001, 437 p.

The author's writing, comprising four books is the outcome of an extensive research which had as a first result his very doctorate thesis (December 1996) entitled: “Central European States' pre-joining to the European Union, key-element for European Unification”.

The writing review has regard to the current situation in the European Union and the three European Communities; the impact of its extension to the present and future member states, to the institutions and policies; the model of the future European Union.

The first book containing eight chapters intends to introduce the current status of the European Communities and European Union, its achievement being made through a political approach including a legal and an economic component as well.

In the “*Introduction*” the author walks through the European unification objectives (peace assurance, economic and political unification, and social dimension), unification method (cooperation and integration of member states) and unification characters (member states, European Council, Community institutions and bodies and their role). The working method and the writing plan are also presented, the book being intended as an interdisciplinary one.

“*The historical process of European integration*” starts from the historical idea of a Joint Europe, outlining the integrating process origins up to the 19th century, then between 1900–1945, and the European construction after 1945: the European movement and European federalism, the Marshall Plan which led to the establishment of Organization of European Economic Co-operation (OEEC), the Haga Congress which generate the European Council (EC).

The creation of the three European Communities – the European Community of Steel and Carbon (ECSC), the European Economic Community (EEC), the European of Atomic Energy Community (EAEC), joining six members states, of which general objectives and institutional systems are broadly described – opens the integration process which continues with the establishment of an European Free Trade Association (EFTA).

The successive extension achieved between 1972–1986 that increased the number of member states to 12 were accompanied by inevitable internal crises and also by initiatives that led to the unification and consolidation of the European Community institutions.

The institutional reform achieved by adoption of the European Unique Act (1986) was completed by the European Union Treaty (1992).

The fourth extension (15 members) dated 1995 and the “Agreement for the creation of an European Economic Space” were followed by new reforms fulfilled within two stages: the Treaty of Amsterdam (1997) and the Treaty of Nice (2000).

The chapter referring to the “*Nature of European integration process*” analysis: the political nature of phenomenon, outlined by issued values – peace, justice, co-operation and progress; the juridical nature of phenomenon, essential component without the objectives will not be achieved (the conventional origin of European Communities and the Community Law, the formal condition as a international organization of EC, the community and

intergovernmental factors in institutional system); the progressivism of integration process and the treaties reforms.

The chapter entitled "*European Communities. Structure and functioning*" outlines the Community law and the joint institutions.

The source of primary law, as part of the Community law, consists of constitutive treaties of European Communities (Treaties of Paris and Rome), certain protocols and agreements, issued by member states, unlike those of Community institutions specific to derived law.

The derived law, in the case of EEC and EAEC, the decisional power is expressed through rules, directives and decisions. Recommendations and opinions as well as the joint positions and actions materialize through derived law non-commitment acts.

As regards ECSC, the derived law operates with general and individual recommendations and opinions.

The jurisprudence analysis has regard to legal aspects and composition of the Court of Justice of the European Communities.

Application of the Community law is both achieved at the national level through the internal administration of each state and at the level of Community institutions – the Council and the Commission.

Another analysis has regard to the report between the Community law and the National law, the report between the Community law and Constitutions of member states, as well as the relationship between the Community law and joining of new members.

A detailed presentation is made of the joint institutions, i.e.:

- European Parliament (its structure and organization, its competencies – normative, budgetary, political, international, community law defence);
- People's Lawyer;
- Council (Community and international institution, its uniqueness, Committee of Permanent Representatives, Council Chairmanship and Secretariat, European Council, competencies – derived from its affiliation to the Community institutional system, normative, budgetary, executive, international, Community law defence and foster the Community law and action –, decision process – sessions and agenda, terms of agreements, conditioned vote and ECSC Council features);
- Commission (its composition – members and their appointment, members' characteristics, terms of service, President and Vice-President –, structure and competencies – Community law defence, foster the Community law, legislative, executive, budgetary, international competencies –, decision process – self organization and good fellowship, written procedure, delegation of responsibilities, Commission agreements);
- Court of Justice of European Communities (its legal nature, composition and procedures);
- Court of Auditors (composition, competencies, organization, rules and procedures);
- European Central Bank;
- Auxiliary bodies of the European Communities (Economic and Social Committee – composition and structure, competencies, internal organization –, Committee of the Regions, ECSC Committee, Agencies).

The Chapter dedicated to the "*Establishment of the European Union. The Treaty of Maastricht*" starts with the process of generation and ratification of the European Union Treaty (EUT) entered into force on 1 November 1993. Its coming into being was due to the necessity of a reform policy of the constitutive treaties following the European integration

process development and under the pressure imposed by Berlin's wall fall and German reunion.

The formal structure of EUT is based on joint decisions, on the three pillars – a Community pillar (ECSC, EEC, EAEC) and two intergovernmental pillars (Common Foreign and Security Policy – CFSP – and Justice and Home Affairs – JHA), and on the final decisions.

The EU objectives of a political and economic nature are connected with the pillars that support them. Thus, the political objectives having had for purpose the establishment of the Political Union intended the creation of a “European Citizenship”, a joint foreign affairs policy and security, a co-operation in the fields of justice and internal affairs policy, the maintenance of the Community competencies regarding the customs union, the consolidation of certain Community policies regarding environmental, research and development, professional training aspects, as well as the so-called “Social Europe”, the introduction of new

Community policies (related to visas, education and youth, public health, culture, etc.), the economic and social cohesion (concept with a strong political connotation) and the Community *acquis* defence.

The economic objectives intend the achievement of the Economic and Monetary Union (EMU) for the purpose of a “balanced and sustained economic and social progress”.

The EMU policy gets over three establishment stages, its contents and objectives resulting from an economic policy and a monetary policy.

The economic policy is supported by budgetary discipline rules of the member states, the co-ordination of economic policies as well as by the generation of certain financial help mechanisms for member states.

The monetary policy is characterized by the establishment of a unique currency (ECU, subsequently become EURO) and by the establishment of the European Central Bank System composed of the European Central Bank (ECB) and of the National Central Banks of member states.

As regards the supports between EU and the member states and their peoples, EUT promotes the principle of solidarity between people, of federalism and subsidiarity, commits to respect the national identity of the member states, and formalizes in EU the principle of democracy, the observance of fundamental rights.

EUT consolidates the imagine of a “À la carte Europe” through the “exemption terms” of social and monetary aspects which allowed certain states, such as United Kingdom and Denmark, to obtain a special integration regime based on concessions from member states.

The European Council, having the role to give the Union impulses necessary to its development and to define its general policy trends, became an institutional structure in 1975 through the Dublin meeting, also obtaining the full legal formalization through the Unique European Act and EUT. It is the institution to which the EU Treaty by a special consideration, many provisions referring to the CE compositions, functioning and functions.

Another chapter is dedicated to the “*European Union Improvement. Treaty of Amsterdam*”. The adoption of another treaty by the member states following Intergovernmental Conference (IGC) in 1996 was generated by the need of the institutional reform for the purpose of EU preparation for extension towards Central and Eastern Europe. Its structure made of three parties (novelties imposed by the transition from an Economic Community to a Political Union, specific CFSP and JHA subjects and the final and general decisions) was intended to be a simplification and improvement of EUT. Despite all efforts, this has not been fulfilled yet, the great reform still remaining a desideratum.

The achievements aimed at the institutional system – the European Parliament (composition and organization, the legislative procedures), the Council (voting share, QMV – qualified majority vote), the European Council, the Commission) the European Court of Justice, the Court of Auditors, the Economic and Social Committee, the Committee of the Regions.

On the occasion of the Amsterdam reforms, “à la carte” option was institutionalized, its role being the “faster intra-Community integration”, the consolidated co-operation being broadly debated.

As regards the EU citizens’ rights the only modification aimed at the joint free movement of persons and residency regime, becoming European Parliament / Council co-decisional subject.

The new treaty defined the non-discrimination principle for sex, ethnical, race, religion or handicap reasons, as well as the equal treatment for men and women, the Union being given normative competencies for these matters. Also, it ensured the full free movement of persons, while the partial communication of the third pillar came into being (co-operation in the following fields: police, legal, justice, fight against terror, unlawful weapon traffic, fiscal fraud, racism, xenophobia, mutual extradition).

The objective of a better “transparency” towards the European citizens in decision making (subsidiarity) as well as the hierarchy and typology of institutional decisions have not been fully solved by the Treaty of Amsterdam.

The progress of the material and social, environmental, health, consumer protection policies, of the external affairs policy and joint security laws not been significant, being rather a series of redactional changes, while the international economic relations have experienced a slight variation.

After Amsterdam, the union results in respect of IGC '96 main objective was pessimistic in general, although there was a certain parliamentary progress, a better definition of joint values and principles as well as technical improvements in treating the joint policy.

The chapter entitled “Institutions for an extended Europe. Treaty of Nice” follows the way of the European Union during its consolidation process in a moment where the deepening should have been completed with the extension towards new members (EU – 27).

A series of European Councils – Copenhagen (1993), Essen (1994), Cannes and Madrid (1995), Luxembourg (1997), Helsinki (1999) – decided in turn to formally open the EU towards new democracies, pre-joining strategy, actual plan for integration to the Internal Market, starting of extension process. The mission of the Nice Council was to close the Amsterdam institutional items, which had remained open.

The new treaty operated EUT modifications, achieving the institutional adaptation with the view of fluidizations and effectiveness of the decisional act, generalization of the qualified majority vote, consolidation of the “flexibility” principle and co-operation.

Other modifications operated aimed at the fundamental rights, joint security and defence, fight against criminality, discrimination, free movement of persons throughout the territory of member states, immigration and asylum, visas, joint commercial policy, Court of Auditors, Economic and Social Committee, Committee of the Regions, etc.

The new treaty limits have been given by the non-resolution of certain very significant aspects affecting the democracy and effectiveness principle. This is about the vote sharing within PE and Council, which continue to under-evaluate the large states and over-evaluate the small states, and the maintenance of unanimity.

In “*Conclusions*” the author underlines the objectives he intended to review – the European Communities and EU up to the point of formal joining of the first Central and Oriental European States (PECOS), mainly the deficiencies of their political and institutional

system, as well as the successive revisions to the constitutive treaties for the successful consolidation and extension of the European Union.

In the author's opinion, EU as a "synthetic idea" can be fulfilled through the federalization of European states of which "union" be based on the adoption of a Constitution.

A representative bibliography, comprising author writings, basic and complementary Community documents, specialized magazines complete the informational contents of this writing.

For a better understanding of the subject treated, the author adds seventeen annexes.

Mihaela ȘOLTUZ

Geopolitica integrării europene (The Geopolitic of European Integration)

Autors: *Ilie Bădescu, Ioan Mihăilescu, Elena Zamfir, Ioan Marginean, Pavel Abraham, Ionel Nicu Sava, Claudiu Degeratu, Radu Baltasin, Călin Cotoi, Darie Cristea, Sandra Dungaciu, Dan Dungaciu.* Editura Universității din București, 2003.

This book tackles, in a systematic way, the problematic geopolitic. It is not a book written by an author, but authors. Some chapters presents the general frame, both from historic and political point of view. Others present matters with a large application, obvious, different one from others.

Geopolitics is the science of relations between the ethnic organization of the space and the economic, political, cultural and religious organization imprinted in configurations and territorial spatial systems. Is the science of the spatial dimension of political, economic, cultural and religious life of the nations.

According to H. Mackinder „that person who has control over the Eastern Europe, dominates the hearthland (central earth), and that person who dominates the hearthland, dominates the Global Island, and that person who dominates the Global Island, dominates the World. The main candidates in the geopolitical competition for the control over the Global Island are: Russia, Germany and England.

The manner in which a powerful nation strategically situates itself from within the land towards the seas and oceans, to the intermediate space of the rimland (rimland = the inner or continental culture) is transmitted in all its actions, from within that territory.

The paradigm of the strip frontier or of the linear frontier = generally speaking, when referring to aggressive neighbours, the states use the image of the linear frontier and when the project expansive strategies towards the neighbouring spaces, they use the image of strip frontiers.

e.g. Russia - in Basarabia – strip frontier;
- in the neighborhood – both paradigms.

The policy of European and Euroatlantic integration cannot ignore the old geopolitical landmarks, that is the frontier landmarks. Europe is a land of frontiers, no matter how many changes may occur to their regime in the near or for future. The illusion that borderlines are a geopolitical landmark is about to lose its importance, comes from the eighteenth century climate which has radically shaped the mental space of the European intellectuals.

Fr. Ratzel stated that the state is an organism, whose spatial characteristics are:

- **the position** (die Lage);
- **the space** (das Raum);

- **the borders** (die Grenzen), to which he adds the idea of **the central state** (Mittelpunkt), a sort of „*germ*” from which the states are born through „spatial evolution”. Examples of this „germ”: the 7 hills of Rome, the Valley of the Nile, Transylvania.

Sabin Manoilă noticed that as far as the Romanian state is concerned, its borderline greatly overlaps the ethnical borders of the Romanian people, although groups of the Romanian people are situated on each side of the frontier.

Nowadays, the discussion evolves more and more round the concept of „*buffer states*” – small states which are located in intermediate positions (from the geopolitical point of view) between the powerful states and which claim a special type of politics – **the buffer politics**. The emergence of the Balkan states: Romania, Bulgaria, Serbia is an expression of the other powerful states’ will: to have a „buffer space” between Russian and Constantinople.

Henry Kissinger referred to the Balkans from the perspectives of the discontinuous areas theory, considering that the United States should unite „in the whole” the fragments of the discontinuous shore areas and that they should secure a control over the Sovietic Eurasie.

Referring to the new European configuration I. Parvulescu considered that it would not depend on the economical space, nor on other spatial configurations, but on semisecret organizations whose life cycle would depend on the duration of ideologies, dynasties and states.

Among the paradigms of the European integration the following issues are mentioned:

1. the European Union approach as an international organisation;
2. treating the European Integration as a form of regionalisation within in the global economy;
3. defining the European Union and the European Integration as unique phenomena.

A parallel structure (consisting of journalists, politicians, intellectuals, financial experts, analysts) was created in order to create the unique global system. This structure has to prepare everything in order to anticipate the psychological resistance of the population and of the states which do not want „to develop” in this planetary „melting pot”.

M. McLuhan considered that globalization is not necessarily a positive uniform process, and that it also has an alienating and rootless aspect, creating a world in which the gap between „signified” items and „signifiers” is impossible to disappear, a world in which globalization is doubled by irony and unhappiness. A nation is a whole of elements, feelings, spontaneous and standard processes, and that globalization is not a phenomenon of economic, ethno-cultural, symbolic deconstruction.

The old and the new globalism are often being mentioned. From the neogeographical point of view, the globalisation is used to represent a frame of generalisation of the man with a global existence. After the fall of the communist states, an ideological gap has appeared, and there have been attempts to fill this gap with the concept of globalization.

The 90’ represents a „climax” of debates around the idea of globalization. Samuel Huntington issues forward with the following assertions:

1. *the Coca Cola colonization thesis*: the culture of the western nations, especially the north american culture has conquered the world by means of fast-food, of clothing and of pop music;
2. *the modernization thesis*: as civilizations evolve, they abandon the traditional values, institutions and habits.

As Maria Todorova writes at the beginning of her interesting book about the invention of the Balkans, everybody knows that the Balkans are a very dangerous region. And the answer for the Balkans problems is not *occidentalism*. After the decade of the communist regimes in Eastern Europe, new perspectives on security were born: the state is to be

protected against the external or internal threats. NATO was one of the organizations to take the lead in a new course. A sure region claims clear principles and workable long term solutions.

During the last decade, the Balkans have been the most instable and problematic region in Europe but are the issues that cause troubles in the Balkans typical of that area only, or are they some how of future of Europe as a whole. Most of the discussion related to the Balkans are, anyway, about the „security” of the region and about the security of the continent as a consequence of the Balkans developments. Barbara Jelavich says in her book „History of the Balkans” that although the Balkans peninsula has played an important role in the history, the area has been subject to less intensive than any other European region.

As far as our country is concerned, there is no obstacle to come in the way of the Romanian legislative alignment to the communitary standards and normatives. Obtaining the European Union and NATO member status is a national objective in most of the government documents and the officials in charge with elaborating the policies in this field are more active than ever.

Becoming a United Europe and NATO member is a solution and a good one. But the simple aderation to this, can not passed away the misunderstandings for years.

THE MIDDLE EAST AND THE UNITED STATES. A HISTORICAL AND POLITICAL REASSESSMENT, edited by David W. Lesch 2nd. edition, Trinity University, Westview Press, Colorado&Oxford, 1999

David W. Lesch este profesor asociat de Istoria Orientului Mijlociu la Trinity University în San Antonio. Dintre lucrările sale se remarcă cea apărută la Westview Press în 1992 „*Syria and the United States. Eïsenhower's cold war in the Middle East*”.

Lucrarea de față analizează politica SUA față de Orientul Mijlociu. Prima ediție, apărută în 1996, face analiza dintr-o singura perspectivă – cea americană. Ediția a doua adună la un loc diplomați și cercetători din Europa, Orientul Mijlociu și SUA realizând o cercetare multidimensională a politicii americane față de Orientul Mijlociu, revizuită și îmbunătățită cu noi date și analize post 1996.

SUA au devenit interesate de zona Orientului Mijlociu o dată cu perioada primului război mondial când și-au arătat interesul față de provinciile fostului Imperiu Otoman. Prima implicare oficială în politica zonei s-a concretizat prin trimiterea în Siria a comisiei King-Crane. În ciuda interesului arătat de unele companii petroliere în zonă, în toată perioada interbelică administrațiile americane nu au acordat o prioritate deosebită evenimentelor din zonă. Valoarea strategică a zonei a apărut în perioada celui de al doilea război mondial, când aliații au reușit să învingă Africa Korps. Imediat după război, s-a constatat că reconstrucția postbelică și boomul economic postbelic al SUA va deveni tot mai dependent de petrolul din zonă, ceea ce a determinat o concentrare tot mai accentuată a SUA față de zona respectivă, și pe fondul debutului războiului rece și începutul confruntării dintre cele două blocuri politico-militare, zona Orientului Mijlociu a devenit o zonă prioritară pentru politica SUA. Pe măsură ce evenimentele s-au derulat (crearea statului Israel, crearea statelor arabe și apariția naționalismului arab, conflictul arabo-israelian, creșterea puterii statelor OPEC, mișcările islamiste) implicarea administrației americane în zonă a devenit tot mai puternică. Încheierea războiului rece în 1989 a înlăturat unele tensiuni dar a produs altele în același timp. Noul context creat de criza din golf din 1990-1991 a produs apariția unor noi probleme de rezolvat.

Acest volum încearcă sa răspundă acestor aspecte.

Partea I, intitulată *From Idealism to Realism: Wilsonian Intent to Cold War Practice*, începe cu examinarea condițiilor în care s-a creat Comisia King-Crane, care a fost un produs al intențiilor idealiste enunțate de Wilson în cele 14 puncte ale sale, în special cel legat de autodeterminarea popoarelor. James Galvin autorul care se ocupa de analiza comisiei King-Crane dintr-o perspectivă siriană concluzionează că această comisie nu a avut un caracter chiar așa de idealistic pe cât pare, stabilind primele contacte cu procesul de creare a statelor din zonă și cu naționalismul autohton din zona care a avut rezultate dăunătoare atât pentru SUA cât și pentru statele din regiune.

Capitolul 2 al acestei părți este realizat de Paul Kingston care analizează misiunea trimisului special al președintelui Truman, Edwin Locke Jr. Se analizează politica SUA în zonă, în anii imediat următori celui de al doilea război mondial când politica SUA cunoaște un avânt în lumea a treia, simbolizat de Programul în Patru Puncte al președintelui Truman și care s-ar fi dorit a fi un fel de Plan Marshall pentru lumea a treia.

Politica SUA față de Orientul Mijlociu a devenit treptat o politică tipică de război rece, când fiecare tabără a încercat să dejoace posibilele ofensive ale adversarului, SUA devenind un actor activ în criza declanșată în 1953 de alegerea lui Muhammad Mussadiqin în Iran și care a fost răsturnat de la putere, deși fusese ales în mod democratic, considerând că ar putea orienta Iranul spre URSS. Această criză este analizată într-o perspectivă triumphiulară – Mark Gasiorowski în cap.3 prezintă punctul de vedere din Washington, Sussan Siavshi în cap.4 prezintă punctul de vedere iranian, iar Sir Sam Falle în cap.5 care în acea perioadă era reprezentant de rang înalt al Marii Britanii în Iran oferă o imagine de la față locului și apreciază ca fiind corectă acțiunea anglo-americană în timpul crizei.

Partea a doua a lucrării se intitulează *The Cold War in the Middle East* și examinează episoadele care au marcat conflictul dintre superputeri în zonă și cum acesta a afectat dinamica evenimentelor în zonă.

Peter Hahn în cap.6 analizează politica SUA în zonă pe măsură ce necesitățile legate de războiul rece au devenit predominante în zonă analizând relațiile SUA cu Egipt de la sfârșitul regimului regelui Farouk până la începutul regimului Nassersi terminând cu criza Suezului din 1956. În analizele cuprinse în articolele 7 până la 10 Richard Parker, Robert Satloff, David Lesch, și Erika Alin examinează crizele din Iordania, Siria și Liban din 1957-1958 și mediul politic din regiune în anii '50 când războiul rece era la nivelul cel mai ridicat suprapus pe conflictul arabo-israelian, construcția statală a țărilor arabe și începuturile tensiunilor interarabe. Această secțiune se încheie cu contribuția lui Malik Mufti (cap.11) care analizează relația SUA cu panarabismul promovat în special de președintele egiptean Nasser, față de cel promovat de regimul Ba'thist în Iraq și Siria după criza Suezului și începuturile tensiunilor interarabe până la războiul de 6 zile din 1967. Autorul concluzionează că politica SUA sub administrațiile Eisenhower și secretarul de stat John Foster Dulles ca și cea dusă de Kennedy și Lyndon Johnson care au fost criticate în trecut, au fost până la un punct interpretate greșit, și că de fapt au fost mult mai profitabile decât au fost percepute.

Partea a treia intitulată *War and Peace*, examinează rolul pe care SUA l-a jucat în această situație aparent fără sfârșit. Fawaz Gerges deschide această parte în cap.12 cu o analiză a războiului din 1967 care a inaugurat procesul de pace așa cum îl știm azi și care de fapt a realizat introducerea subiectului israeliano-arab în disputa dintre cele două superputeri producând o situație care aproape a dus la conflict armat în 1973. Gerges analizează implicațiile războiului asupra percepțiilor statelor arabe, ca având un "impact negativ devastator" asupra imaginii SUA în țările arabe, dar reieșind totuși că, de fapt, SUA deține și "cele mai multe cărți" în zonă.

Janice Stein (cap.13) se oprește asupra negocierilor tensionate dintre cele două superputeri în timpul conflictului din 1973 rezultat care a contribuit la o modificare mai accentuată a configurației internaționale și regionale în același timp și la o "răcire" și mai accentuată a relațiilor sovieto-americane până în anii '80. Bernard Reich (cap.14) analizează relațiile care s-au dezvoltat între Israel și SUA în timpul negocierilor de pace din anii '70-'80 conducând la Declarația de Principii dintre Israel și OEP; JoAnn DiGeorgio-Lutz (cap.15) se ocupa de relațiile precare dintre SUA și OEP în aceeași perioadă, dar dintr-o perspectivă palestiniană, caracterizând ca pe o ironic faptul că atât israelienii cât și palestinienii au apelat la medierea americană care a dus la semnarea Protocolului de la Oslo. Partea a treia se încheie cu contribuția lui Mohamed Sid-Ahmed (cap.160), care încearcă să găsească o definiție a termenului de **PACE** pentru statele din regiune (arabe pe de o parte și israelian pe de alta) concluzia la care ajunge fiind aceea că de cele mai multe ori interesul nu coincide, și că trebuie să se găsească o definiție care să reflecte mai bine dorințele arabe (drepturile palestinienilor) și ca SUA trebuie să aibă o atitudine imparțială față de conflictul israeliano-arab.

Partea a patra intitulată *The Gulf Crisis and War* se concentrează asupra evenimentelor care au precedat și au urmat ocupării Kuweitului de către Iraq în august 1990 culminând cu intervenția coaliției Națiunilor Unite în februarie 1991. La acest moment SUA a fost implicată la nivelul cel mai ridicat în această zonă din toată perioada. Dacă înainte de 1990-91 SUA s-a mulțumit să ducă o politică a *status quo*-ului și să țină URSS în afara zonei, din acest moment putem vorbi de o implicare directă în zonă, jucând un rol din ce în ce mai activ. SUA s-a implicat inițial prin susținerea loviturii împotriva regimului Mussadiq și începutul relațiilor cu regimul Șahului pe care dorea să-l folosească drept reprezentant al intereselor sale în zona Golfului, dar după căderea regimului șahului în 1979 SUA și-a îndreptat atenția spre regimul lui Sadam Hussein care ar fi combătut politica lui Khomeini și care ar fi asigurat în percepția SUA stabilitatea regiunii. Războiul din Golf însă a însemnat o nouă reconfigurare a intereselor regionale suprapusă și pe fondul încetării războiului rece. Gary Sick care era membru în Consiliul Național de Securitate în timpul administrației Carter examinează politica SUA în zona Golfului în perioada post războiul doi mondial concentrându-se în special asupra rolului SUA în regiunea Golfului în timpul revoluției iranice din 1979, analizând și schimbările survenite în politica americană în regiune ca reacție la dese schimbări de situație din regiune.

Shafecq Ghara (cap.18) analizează evenimentele din perspectiva kuveitiană, concentrându-se asupra dezvoltării relațiilor dintre SUA și Kuweit, susținând ca, Kuweitul care avea interese divergente față de SUA era reticentă la început față de relația cu SUA, dar din necesitate a fost obligată să accepte colaborarea cu SUA în timpul războiului Iran-Iraq din 1980-88, dar autorul concluzionează că relațiile între cele două state au cunoscut un nivel intens în timpul crizei din 1990-91 (cu mențiunea că analiza nu cuprinde și dezvoltarea ulterioară a evenimentelor). Amatzia Baram (cap.19.) examinează relațiile SUA-Iraq care s-au dezvoltat începând cu războiul din 1980-88 și analizează decizia lui Sadam Hussein de a invada Kuweitul, Baram afirmă că deși administrația americană percepea relația cu Iraq ca având o evoluție pozitivă în perioada 1980-88, măsurile pe care le-a luat au fost pentru a stopa politica agresivă pe care Sadam Hussein a început s-o promoveze după încetarea războiului.

E. Gregory Gause (cap.20) analizează relațiile dintre SUA și Arabia Saudită în preajma conflictului din 1990-91, concluzionând că dilema tradițională cu care s-au confruntat liderii saudiți în relațiile cu SUA, aceea de a se afla sub umbrela protectoare a SUA și de a-și menține independența în ceea ce privește aspectele legate de politica internă și regională, a fost înlăturată de către acceptarea, în ciuda unor opoziții interne, a trupelor americane pe propriul teritoriu. Yair Evron (cap.21) examinează politica Israelului în timpul războiului din

Golf, concentrându-se în special asupra relațiilor dintre SUA și Israel, încercărilor lui Sadam Hussein de a atrage Israelul în război și care ar fi putut să determine ieșirea din coaliția internațională a unor state arabe, și a situației existente după războiul rece care ar putea duce la duce la cooperare și interese mutuale legate de inițiativele și potențialele amenințări regionale (analiza este pentru perioada până la 1996). Robert O. Freedman (cap.22) examinează rolul pe care l-a jucat URSS în perioada războiului și în evenimentele care au urmat încheierii lui precum și în eforturile depuse pentru încheierea păcii în Orientul Mijlociu. Freedman concluzionează că războiul din Golf a reprezentat un punct de cotitură în erodarea poziției URSS în regiune și efortul lui Gorbaciov de a menține activă prezența URSS în regiune s-a dovedit în cele din urmă a fi fără rezultat SUA reușind să se impună în cele din urmă în regiune. Freedman analizează și rolul important pe care URSS l-a jucat în zonă și pe care va continua să-l joace în urma dezmembrării URSS. Uniunea Sovietică a avut relații tradiționale cu Iraq interesele sale în zonă deși au fost active ele s-au dovedit a fi în același timp inconsistente, în special datorită faptului că URSS era între politica internă și necesitățile economice care îi dicta o mai mare apropiere de Iraq decât de SUA dar și alte interese economice care îi dicta o mai mare apropiere de Consiliul de Cooperare al Golfului și o colaborare cu coaliția ONU în ceea ce privește sancțiunile împotriva Iraqului

Partea a 5-a lucrării se intitulează *Retrospective and Reassessment*, și conține capitole care analizează evenimente și probleme de interes comun, care au dominat și definit politica SUA în regiune în perioada de după cel de al doilea război mondial. Tema comună care leagă aceste capitole este trecerea de la războiul rece și efectele pe care le-a avut pe plan regional (în special asupra relațiilor arabo-israeliene) la schimbarea rolului URSS de la superputere la cea de putere de rangul doi.

Această parte debutează cu contribuția lui Georgiy Mirsky (cap.23) care prezintă din punctul de vedere al Moscovei, motivația, ideologia și interesul politicii URSS în zona Orientului Mijlociu în perioada războiului rece precum și transformarea politicii sale după prăbușirea URSS. Mirsky concluzionează că URSS a preferat în mod tradițional să submineze interesele occidentului prin sprijinirea mișcărilor de eliberare naționale, deși multe din acestea neavând nimic de a face cu ideologia marxist-leninistă, dar această politică de ajutorare care conținea și un bagaj ideologic important a dispărut după glasnostul inițiat de Gorbaciov.

John Duke Anthony (cap.24) se concentrează asupra relațiilor dintre SUA și statele din Golf în preajma războiului din 1990-91 și subliniază aspectele negative și pozitive ale relațiilor precum și potențialul pentru viitor (analiza se oprește la anul 1999).

William Quandt (cap.25) prezintă o retrospectivă asupra politicii SUA legată de Orientul Mijlociu și trece în revistă oportunitățile și problemele în regiune care se află în față politicienilor. Quandt afirmă că obiectivele SUA au fost atinse în cea mai mare parte, cu costuri relativ mici în termeni umani și economici comparativ cu cele din Asia de SE, și că SUA trebuie să-și definească obiectivele în concordanță cu noile schimbări care au apărut în regiune.

Yvonne Haddad (cap.26) examinează în ultimul capitol rădăcinile fenomenului islamist în general ca și rolul pe care SUA și Occidentul l-au jucat în regiune. Haddad oferă o perspectivă pesimistă în ceea ce privește relațiile din zonă afirmând că în zona Orientului Mijlociu viitorul va fi unul conflictual dacă unor probleme curente nu li se va găsi o rezolvare care să fie percepută în mod satisfăcător de către părțile interesate (statele arabe-s.n),

Așa cum am afirmat la început, din păcate, (din perspectiva ultimilor evenimente.) contribuțiile, analizele și concluziile autorilor se opresc la momentul 1999, în opinia noastră o nouă reeditare care să includă și ultimile evoluții ale relațiilor internaționale ar fi mai mult decât utilă și interesantă și care ar putea arăta percepțiile la momentul actual asupra politicii americane în Orientul Mijlociu.

Cetățenie Națională - Cetățenie Europeană^{*}, National Citizenship-European Citizenship

The European Union has experienced dramatic internal and external changes within the last few decades. These changes have deeply affected and changed traditional concepts, meaning and importance of the principles of sovereignty and nationality.

The notion of citizenship is most associated with existence of nation state, whose nationals deemed to have rights of social protection and political participation, as well as duties towards the society to which they belong. Nationality citizenship is not static concept; it evolved and changed over time. Using this notion in the context of the European Union is, at least for this moment, a challenge.

The volume "National Citizenship - European Citizenship" is the result of the "Summer School National Citizenship - European Citizenship" that took place in Vălenii de Munte, between 1-10 August 2002.

The Romanian National Committee for Cultural Development initiated this special event, having a considerable support from Netherlands Embassy and Vălenii de Munte City Hall.

The summer school has reunited notorious names in the field of international relations, history, culture, military, researchers, and students from the main Romanian universities centers also. The speakers being from different backgrounds, it provided a variety of views and perspectives of the two aspects of citizenship: national citizenship and European one, on the other hand.

Thus, reuniting the academic field, the courses have prepared the background for more complex studies and for a deeper understanding of the main and continuous integration process that developed in Europe since the end of the World War II.

The seminar was designed to be deliberately interactive; the architecture of these courses was based on workshop method.

The structure of this work is divided into three sections: the first part of the book encompasses the proceedings of these distinguished participants, the second part presents the students essays which were awarded at the "I as an European Citizen" contest and the final part relates the echoes of this first edition of the Summer School Vălenii de Munte in Romanian media.

These articles try to define what is a European, what is the ground for speaking of a common European identity and its position vis-à-vis of national and European citizenship.

Some of these articles describe more or less chronological story of European idea of identity and citizenship.

The theme exposed by Irina Moroianu Zlătescu in her article "From the member of Greek polis to the modern citizenship" follows the historical line, reviewing the important moments across time of European unity. There are point out a series of historic project debating the idea of united Europe. Even the term of citizen of Europe has a long history, being used for the first time by one of the greatest minds of Europe, Victor Hugo. All these projects reveal the fact that Europe is not only a geographic term, but become a political one too.

The same chronological debate, but in the cultural context, is the Eugen Simion's article "To be European" which demonstrates that the most representative Romanian personalities conceived the development of the country in close connection with the European space and culture.

^{*} Edition coordinated by Gabriela Tarabega, Edited by Libra, Bucharest, 2003, 187p, Summer School National Citizenship-European Citizenship, Vălenii de Munte, 1-10 August 2002.

Following the same line, Avram Filipaş shows the fact that the European culture is an ensemble of national cultures and national identities, while these national cultures represent the differences specific of this ensemble. In the end, European Integration process represents a system of preserving the national identities and cultures. The extinction of the national culture and national identity will lead inevitable to the disappearing of the European Culture and Identity as a whole.

His conclusion is that the European citizenship symbolizes the common fundamental values of all Europeans, which stood at the base of the European Union creation.

In concrete terms European citizenship confers four specific rights on all nationals of EU Member States also: the right to move freely and to stay in the territory of Member States; the right to vote and to stand as a candidate in local and European Parliament elections in the Member State of residence; entitlement to protection, in a non-EU country in which a citizen's own Member State is not represented, by the diplomatic or consular authorities of any other Member State; the right to petition the European Parliament and to apply to the European Ombudsman.

A strictly examination, we may say even technical, of the key concepts of national citizenship/European citizenship and national identity/European identity from juridical and etymological point of view by some authors, determine the consistency of this volume.

Terminology difficulties are not stopping here. Daniel Cazacu Ganea tries to make a distinguish between the concept of citizenship versus nationality, which is specify also in Romanian legislation.

As we know, national citizenship cumulates a series of rights and obligations for its citizens.

The work was completed with an interesting study case by Professor Uwe Becker titled "The Dutch experience. The Netherlands, Europe and its Eastern Enlargement". There were analyzed the positions of the Netherlands in Europe since the beginning, and its attitude to the eastern enlargement of the EU.

After these critical and variety analysis, the authors concluded that it is obviously that European nation states will soon merge into a new European super state. Even if differences must and will exist, it is important to protect and to respect local, regional and national differences.

The European identity and European citizenship should not be seen as an alternative or version of a national identity, but as something inherent in itself.

Citizenship of the Union shall complement and not replace national citizenship.

To sum up, I think that this volume is one example of the effort, which made in the theoretical and research field, opening new perspectives on the contemporary realities of the European ensemble.

Mihaela Mustăţea

"Strategic issues in the New Central and Eastern Europe". On October 2nd - 4th, 2003, the Center for Strategic and International Studies (CSIS) and the Center for Eastern Studies (CES) co-hosted the inaugural conference of **the Forum of the Brzezinski Chair** in Warsaw, Poland:

CSIS established the Brzezinski Chair last year to advance understanding in the fields of geostrategy, international security, European affairs, and global politics. Professor Simon Serfaty, director of the CSIS Europe Program, holds this CSIS Brzezinski Chair.

"The Forum is designed to create a critical mass of new strategic thinkers in this region of geostrategic importance who can move to higher ranks in the foreign and security policy circles of their respective countries", said Celeste Wallander, director of the CSIS Russia and Eurasia Program. *"It will also contribute on a scholarly and policy level to the transition and integration of Central and Eastern Europe"*.

The regionally based Forum is including 35-40 participants from research institutes in Belarus, Estonia, Hungary, Latvia, Lithuania, Moldova, Poland, Romania, Russian Federation, and Ukraine, as well as a select set of leading young American experts on the region.

Polish President Aleksander Kwasniewski delivered the opening remarks at a commemorative dinner on October 2nd. Government leadership sessions followed on October 3rd at the Belvedere Palace featuring by distinguished central and eastern European panelists, including the former President Vytautas Landsbergis and the acting Foreign Minister Antanas Valionis from Lithuania, Uladzimir Ulakhovich from Belarus, Anatoly Grytsenko and the former Foreign Minister Borys Tarasyuk from Ukraine, and Marek Siwiec from Poland. At the October 3rd dinner, CSIS Trustee and Counselor Zbigniew Brzezinski delivered the keynote address. On October 4th, scholars from central and Eastern Europe met with regional policymakers to discuss current issues ranging from EU and NATO enlargement to relations with Russia and the West, with a luncheon address delivered by Polish Secretary of State Adam Rotfeld.

George Anglițoiu, who has contributed with policy paper concerning "The Balkans and the West", has represented the Center for Euro-Atlantic Studies at this Conference.